

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Clare Connelly

Az eszkortlány

Tara Pammi

Nyolc év után

Scarlet Wilson

A szexi felföldi doki

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Clare Connelly, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Crowned for His Desert Twins* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Tara Pammi, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Returning for His Unknown Son* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Scarlet Wilson, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Tempted by the Hot Highland Doc* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 127. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-964-8

• Kép: Shutterstock

Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Clare Connelly
Az eszkortlány

ELŐHANG

Az elegáns szálloda bálterme tele volt azokkal az ilyen helyeken megszokott emberekkel. Amerika elitje ma Manhattanben ünnepelt. Báli ruhás nők és öltönyös férfiak beszélgettek, nevetgéltek.

– Felség?

Egy pincér idegesen közeledett a kezében tálcával. Rajta egyetlen pohár scotch.

Khalil cinikusan elmosolyodott. A világ másik felén is megelőzte a híre. A könnyörtelen herceg. Mindig is így hívták, vagy csak a Fatima-ügy óta? Mindenesetre az akkori események megkönnyítették számára, hogy olyannak lássa az embereket, amilyenek valójában – és megnehezítették, hogy elrejtse a megvetését.

Kurta biccentéssel átvette a poharat, és a pincér megkönnyebbülten elsietett.

A scotch erős volt, citrusos ízzel – ahogy Khalil szerette. Félig unottan, félig türelmetlenül a tekintete körbejárja a termet. Ez nem az ő világa. Csak időpocsékolás, semmi más...

Egy széles kétszárnyú ajtót pillantott meg, és kihúzta magát teljes egy méter kilencvennyolc centis magasságában. Diplomáciai megfontolásokból szánta rá magát erre kurta látogatásra, de most elnézést fog kérni, és távozik.

Abban a pillanatban meglátta a nőt.

Khalil megbabonázva állt ott, és önkéntelenül megfeszítette a vállát. Adrenalin lüktetett az ereiben, miközben a legszebb nőt bámulta, akit valaha látott. Magas és karcsú volt, szőke haját kontyba tűzte a tarkójánál. Mélykék estélyi ruhát viselt.

Mosolygott. Mindkét arcán gödröcskék jelentek meg, és a szeme csillogott.

Khalil felhajtotta a maradék whiskyjét, és úgy döntött, hogy odamegy hozzá. Csak futó pillantást vetett a nő partnerére. Bárki is az, nem számít. Khalil el Abdul sejket, a Közel-Kelet egyik leggazdagabb országának uralkodóját nem érdekelték az ilyen semmiségek. Még soha nem utasította vissza egyetlen olyan nő sem, akit megkívánt. Eszébe sem jutott, hogy ez megtörténhet.

A szőke ismét elmosolyodott. Khalil kissé összehúzta a szemét, és a nő kísérlőjére nézett. A férfi háttal állt neki. Szőke volt, körülbelül egy fejjel alacsonyabb, mint a sejk, tehát körülbelül ugyanolyan magas, mint a nő. Frakkot és fényesre pucolt cipőt viselt. Amikor egy kicsit elfordította a fejét, Khalil megdöbbsent.

Soha nem felejtett el egyetlen arcot sem. És minden oka megvolt rá, hogy erre az arcra emlékezzen, hogy gyűlölje.

Ethan Graves valaha a barátja volt. Khalil sokra tartotta a férfit, és bemutatta őt az unokahúgának, Astridnak, aki szinte olyan volt neki, mintha a testvére lett volna. És Ethan tönkretette a lány életét.

A büntudat ismerős érzése támadt fel Khalilben. Nem tudott úgy ránézni Ethanre, hogy ne gondoljon Astridra. Bár csak ne mutatta volna be őket egymásnak! Bár csak rájött volna, mi folyik, mielőtt túl késő lett volna...

Olyan erősen szorította a kezében lévő poharat, hogy az majdnem összeroppant. Gyorsan letette az asztalra, és alaposan szemügyre vette a párt.

A szíve hevesen vert. Egyetlen embert sem gyűlölt jobban ezen a világon, mint Ethan Gravest. Azt akarta, hogy szenvedjen. Mindig is remélte, hogy bosszút állhat az unokatestvére miatt, és most az ölébe hullik a lehetőség.

Semmitől sem riad vissza, hogy Ethant megbüntesse. Még attól sem, hogy elcsábítsa gyönyörű szerelmét...

1. FEJEZET

– Egy pávákkal teli teremben maga az egyetlen egzotikus madár – suttogta a lány mögött egy mély hang, észrevehető akcentussal.

Még mielőtt India megfordult volna, a karján felálltak a finom pihék. Arra számított, hogy egy újabb unalmas, bankár típusú fickóval találkozik. Ehelyett...

Elakadt a lélegzete, amikor meglátta ezt a gyönyörű férfit. Magas volt, széles vállú és sötét bőrű. Fekete haja az inge gallérjáig ért, markáns szemöldöke sötét volt. Klasszikus állán borosta ütközött ki, telt ajka és egyenes orra volt. A szeme barna, fekete és aranyszínű pöttyökkel. A szempillák sűrűek és sötétek.

India egy pillanatra elfelejtette, hogy ki ő, és mit keres itt.

De az amnézia csak átmeneti volt.

India most is dolgozott. Nem engedhette meg magának, hogy elsúrja ezt – vagy bármely más megbízást. Így udvarias, bár érdektelen arcot vágott.

– Köszönöm – mondta, és visszafordult a bárpult felé. Ugyanebben a pillanatban egy nő tolakodott eléje, és rendelt. – A fenébe! – motyogta India alig hallhatóan.

– Mit szeretne inni?

Az idegen hangja lágyan, bársonyosan szólt.

– Intézem – válaszolta távolságtartóan. – Mindjárt én következek.

– Az előbb is maga volt soron.

India ránézett a férfira.

– Igen. És ha nem tereli el a figyelmemet, már rendeltem volna.

Khalil elismerően mosolygott.

– Nem bánja?

– Mit?

– Hogy segítek rendelni.

– Ó! – India a bárpult előtt szorongó emberekre pillantott. Nem várankoztathatja meg Ethant. – Miért is ne?

Amikor az idegen kezét a hátára tette, az érintés sokkolta a lányt. A teste ösztönösen reagált, szinte lángolt a bőre. Meglepetten nézett a férfi szemébe.

Khalil talált egy kis rést a pult előtt. A következő másodpercben betolta maga előtt Indiát, miközben szabad kezét felemelte.

A pincéernő azonnal észrevette.

– Jó estét, uram, hozhatok valamit inni?

– A hölgy rendelni szeretne.

Gyengéden végigsimította az ujjáival India hátát. A lány zavartan megszólalt:

– Egy ásványvizet kérek, de pezsgőspohárban, és egy pohár pinot noirt.

– És önnek, felség? – kérdezte a pincéernő.

India összerezett. Felség? A férfira meredt. Kétségtelen, hogy a férfi ezekben a körökben otthonosan mozog. Ő viszont csak alkalmi vendég, az ügynökségtől kapta a megbízást.

Nemrég kezdett el dolgozni náluk. Tizenkét hónappal ezelőtt összeomlott az egész világa. Azóta mindent megtett, hogy megéljen. Mindent, ami szükséges ahhoz, hogy imádott öccse tovább tanulhasson. Nem engedheti meg, hogy diploma nélkül hagyja el az egyetemét.

– Szintén ásványvíz, de nem pezsgőspohárban.

– Felség? – visszhangozta India, miközben a pincéernő az italookról gondoskodott.

– Igen.

A lány szeme résnyire szűkült.

– Talán egy királyi család tagja?

- Nagyon úgy tűnik.
- Szándékosan titokzatoskodik?
- Még soha senki nem hányta ezt a szememre.
- Talán nem a jelenlétében.

Khalil felnevetett. India beleborzongott ebbe a nevetésbe. Titokban örült, hogy egyre több vendég tart a bárpult felé, mert az újonnan érkezők egy kicsit közelebb tolták őt a magas, széles vállú idegenhez.

- Ki maga?
 - A nevem Khalil.
 - Szólítsam felségednek?
 - Nem, nem lenne helyénvaló.
- India összeráncolta a homlokát.

– De ha király...?

– Még nem vagyok király – válaszolta Khalil kissé hűvösen. Majd lehajtotta a fejét, és az ajkát a lány füléhez közelítve suttogta: – Inkább a nevemet hallanám a szájából, mint a címemet.

Volt valami a hangjában, ami teljesen kizökkentette Indiát a lelki egyensúlyából. Forróság áradt át szét a testében, és a hasában összpontosult. Érezte, hogy a mellbimbója felágaskodik, és nekinyomódik a ruhája puha selymének.

Khalil most a pillantását a lány szájára szegezte. India ajkai mintha maguktól nyíltak volna meg. A szíve úgy dobogott, mintha maratont teljesített volna, és a szája bizsergett. Teljesen ismeretlen érzések törtek rá. Itt, a New York-i előkelő társaság bálján, miközben Ethan néhány méterrel arrébb várakozott, és jelentős összeget fizetett az idejéért. India ennek ellenére csak a mellette álló férfira tudott gondolni.

– Khalil – suttogta.

A férfi szemében félreérthetetlenül felvillant a vágy, és a lány gyomra elszorult.

- A maga neve...? – kérdezte Khalil a parancsolgatáshoz szokott ember hangján.
- Ööö... India.
- India.

A férfi a hátáról a lány csípőjére csúsztatta a kezét, és egy kicsit közelebb húzta magához.

- Örülök, hogy megismerhetem.
- Az italok, hölgyem – mondta a pincéernő.

India visszament volna pulthoz, ha ez a tömegben lehetséges lett volna.

Nincs más választásom, maradnom kell, legalábbis egyelőre, gondolta. Nem bánta, mert nem akart eltávolodni Khaliltól.

– Hagyja a poharakat a pulton! – szólt a férfi anélkül, hogy levette volna a szemét India arcáról.

– Meséljen magáról!

- Azt hiszem, sokkal érdekesebb lenne fordítva.
- Miért?
- Nos, ez az első alkalom, hogy egy királyi család tagjával találkozom.

India felhúzta a bal vállát, majd ismét leeresztette. A gesztus a férfi tekintetét a váll bársonyosan sápadt bőréről a dekoltázsára terelte.

India élesen belélegezte a levegőt, miközben pillangók repkedtek a gyomrában. Félreérthetetlen, hogy ez a férfi érdeklődik iránta. De ami még inkább sokkolta, az a saját reakciója volt.

– Maga pedig az első India nevű nő, akivel valaha találkoztam.

India elpirult. Khalil egyszerűen elbűvölő. Ami kész katasztrófa!

Legalábbis rendkívül kellemetlen. Elvégre egy másik férfival jött ide, és nem azért fizetik, hogy flörtöljön. Élénken el tudta képzelni, ahogy Ethan – aki az első benyomások alapján bárdolatlan fickónak tűnt – panaszt tesz az ügynökségen, ha meglátja, hogy ő mással beszélget. Különösen egy ilyen rendkívüli megjelenésű férfival, akinek a többiek a nyomába se érhetnek.

– Úgy vélem... – kezdte vonakodva, és ujjait a két pohár köré kulcsolta –. hogy maga élettörténete

érdekesebb az enyémmel. – Halványan elmosolyodott. – De sajnos nem maradhatok, hogy meghallgassam. Nem egyedül vagyok itt.

A férfi szemében felvillant valami. Bosszúság? Türelmetlenség? Ingerültség? India meg tudta érteni, de a munkája számára rendkívül fontos volt. Fejben már elköltötte a ma esti honoráriumát. A tandíjról szóló levél gondolatára előntötte a verejték.

– Inkább a kísérőjével szeretnél lenni? – kérdezte Khalil magabiztosan.

Milyen érzés ilyen öntudatosnak lenni? Ó, persze hogy igaza van a férfinak. India sokkal szívesebben lett volna vele. De ez munka, ezért félre kell tennie a saját igényeit.

– Valaki mással jöttem ide.

– Ez nem jelenti azt, hogy vele is kell távoznia.

– De igen, pontosan ezt jelenti.

India lesütötte a szemét. Éppen ma van a huszonegyedik születésnapja... Milyen szívesen váltaná valóra a saját kívánságát, csak most az egyszerű!

Általában nagyon magányos volt. Annak idején az anyja, a mostohaapja és az öccse vették körül. Ma Jackson felhívta, és majdnem egy órán át beszélgettek, és örült, hogy a testvére ilyen jól van. De általában csak India volt a nagy, üres házban, tele a család egykori emlékeivel. Emlékekkel arról az életről, ami örökre elmúlt.

India most felemelte a fejét, és sajnálkozva elmosolyodott.

– Örülök, hogy megismerhettem, felség.

– Kértem, hogy szólítson Khalilnek! – emlékeztette a férfi lágyan, és gyengéden az álla alá tette a jobb kezét, hogy a lány szemébe nézzen.

A világ mintha megszűnt volna, és csak ők ketten voltak téren és időn kívül.

– Nem szólíthatom sehogy – válaszolta India. A szándéka ellenére ez nem hangzott olyan határozottnak, mint kellett volna. – Mennem kell.

– Ezt akarja?

– Ne kérdezze folyton!

– Már megtettem volna?

– Többé-kevésbé. – India sóhajtott, de nem szakította meg a szemkontaktust. – Biztos vagyok benne, hogy a kísérőm már vár.

– Az a férfi, aki elküldte magát a bárba, hogy hozzon neki italt? – kérdezte Khalil gúnyosan. – Érdemes egy ilyen emberrel tölteni az idejét?

– Azért ajánlottam fel, hogy hozom az italokat, mert ő éppen egy fontos üzleti megbeszélés közepén volt.

– Egyetlen beszélgetés sem fontosabb, mint az ön ideje. Ha velem lenne, tudná ezt.

India szóra nyitotta a száját, de nem jutott eszébe semmi, amit mondhatott volna.

– Bárki, aki elég szerencsés ahhoz, hogy randevúzzon önnel, tekintse feladatának, hogy boldoggá tegye. Nem szabadna magát küldenie a bárba, ha megszomjazik.

– Ez nem... nem így van.

India pulzusa meglódult. Ethan valóban a bárpult felé intett, és megmondta Indiának, mit szeretne inni. Úgy bánt vele, ahogy egy fizetett kísérővel szokás.

– Szeretné hallani, milyen lenne velem egy randevú?

– Tényleg vissza kell mennem – nyögte India, de nem mozdult.

– Először is megadnám egy butik címét a Fifth Avenue-n. Ott kiválaszthatná a ruháját. Fehérnemű, ruha, cipő, ékszer – amit csak kíván. Aztán a sofőröm elvinné a Carlisle Hotelbe, ahol az elnöki lakosztályban kipihenhetné magát, hogy este friss legyen.

Finom borzongás futott végig India gerincén. A képnek, amelyet Khalil vázolt, semmi köze nem volt a való életéhez.

– Este elvinném vacsorázni. Az egész éttermet lefoglalnám, hogy egymásra koncentrálhassunk. Úgy táncolnánk, hogy közben senki sem figyelne minket. Röviddel éjfél előtt visszatérnénk a lakosztályába, ahol abban az élvezetben lenne részem, hogy újra és újra hallanám az ajkáról nevemet.

India önkéntelenül lehunyta a szemét. Képek villantak fel előtte. Khalil meztelenül, akárcsak ő,

finom ágyneműben.

Az ajánlat mennyei hangzott. Ha India nem tapasztalta volna meg, hogy egyes férfiak érdeklődése milyen mulékony, talán nem teszi fel a következő kérdést. De aki egyszer megégette magát, az fél a tűztől.

– És másnap reggel? – suttogta.

A hangja elárulta az izgalmát. A férfi sötét szemében a meglepettséghez hasonlót vélt felfedezni.

– A holnap egy új nap lenne – válaszolta halkán Khalil.

– Már maga nélkül.

A férfi bólintott.

– Soha nem maradok sokáig Amerikában. Khatrainban élek.

Tehát Khatrain. Gazdag, modern ország, komoly politikai befolyással a Perzsa-öböl térségében. A fővárost a világ egyik csodájának tartják.

– Csodálatosan hangzik a randevú – mondta India vágyakozva. – De az egyéjszakás kaland alapvetően nem nekem való.

– Még akkor sem, ha maga is akarja? – kérdezte Khalil bársonyos hangon.

India szíve nagyot dobbant. Úgy érezte, mintha minden lélegzetvételt égetné.

– Honnan tudja, hogy mit akarok?

– Nem tudom. Csak tippeltem. Tévedem volna?

Mondj igent! – kiáltotta egy belső hang.

De India tétován megrázta a fejét.

– Gondoltam – mondta Khalil egyszerűen, és lassan lehajtotta a fejét.

Meg akar csókolni, de időt ad nekem, hogy meghátráljak, döbbsen rá India.

Bár tudta, hogy el kellene húzódnia, a teste mintha saját életre kelt volna. Lábujjhegyre állt, és átadta magát a férfi szenvedélyes csókjának... Most megérezte a kezét a csípőjén.

– Csak egy éjszaka lenne, de az az éjszaka sarkaiból fordítaná ki a világát. Ígérem.

India úgy érezte, mintha valaki egy vödör jeges vizet öntött volna rá. Sietve elhúzódott, és körülnézett. Ethan háttal állt neki – szerencsére. India keze megremegett. Az ügynökség biztosan kirúgná, ha Ethan jelentené, hogyan viselkedett. És akkor hol máshol kaphatna ilyen munkát?

A *Warm Engagements* különleges eszközügynökség volt. Nem lehetett szex az ügyfelek és az alkalmazottak között, ez volt a szigorú szabály. Indiának tehát nem kellett attól tartania, hogy valamelyik ügyfele extra szolgáltatást várna el. Emellett tízszer annyit keresett a *Warm Engagements*-nél, mint bármely más munkakörben, amelyekre félig-meddig alkalmas volt.

– Nem lehet – mondta szomorúan, mert nagyon szeretett volna igent mondani. – Kérem, felejtse el, hogy találkoztunk!

2. FEJEZET

Ethan szerette hallani a saját hangját. India bólogatott és mosolygott, úgy látszott, az ügyfelének csak ennyi kellett. A bőbeszédősége a csoportjában lévő többi férfit sem zavarta, tehát vagy nagyon gazdag, vagy nagyon befolyásos. Talán vonzónak mondható, de annyira komolyan veszi saját magát, hogy végtelenül untatta Indiát.

Így a gondolatai elkalandoztak Khalil irányába. Még a vezetéknevét sem tudta. A férfi úgy csókolta, ahogy még senki más.

India megpróbált valami másra gondolni: a reggeli telefonbeszélgetésre Jacksonnal, arra, hogy milyen boldognak tűnt. Amikor egy évvel ezelőtt felvették az egyetemre, a testvérek még mélyen gyászolták a szüleiket. Azóta India életcélja az volt, hogy fenntartsa a status quót Jackson számára. Tartozott ezzel az anyjának és a mostohaapjának, akik keményen dolgoztak azért, hogy jó életet biztosítsanak a gyerekeiknek. Mindkettőjüket nagyon szerette, ezért kell előteremtenie a tandíjat Jackson egyetemére.

Bírni fogja évekig? Pánik fogta el, amikor az anyagi kötelezettségeire gondolt. Úgy érezte, mintha valaki hurkot szorítana a nyaka köré. Sajnos, kevés a lehetőség arra, hogy egy képzetlen, huszonnégy éves lány annyi pénzt keressen, amennyi neki kellene. Nem az volt az álmai munkája, hogy gazdag férfiakat kísérjen el ilyen rendezvényekre. De az ügynökség jól fizetett, és Jackson megérte az áldozatot.

Mennyire szerette volna ezt az első születésnapját, amelyet a szülei nélkül ünnepelt, az öccsével tölteni! Úgy rátelepedett a szomorúság, hogy minél gyorsabban túl akart lenni a napon.

Ethan ismerőse nevetése, amely az egyik megjegyzését követte, kizökkentette Indiát a gondolataiból. Úgy tett, mintha ő is nevetne. Ösztönösen oldalra nézett – és úgy érezte, mintha áramütés érte volna. Arcába szökött a vér.

Khalil a terem másik oldalán állt, néhány férfi között, de láthatólag nem figyelt oda rájuk. A tekintetét rászegezte, és Indiának meglódult a pulzusát. Nem fordította el a fejét, nem tudta rávenni magát erre.

Khalil jelentősegteljesen elmosolyodott, és a pillantása végigvándorolt a lány testén. India kényszerítette magát, hogy a figyelmét ismét az ügyfelére fordítsa.

Ethan semmit sem tudott a közgazdaságtanról. India viszont két évig tanulta, és korábban nagyon is érdeklődött iránta, így észrevette, hogy a férfi ostobaságokat beszél.

Miután még húsz percig fecsegett, Indiához fordult.

– Drágám, hoznál nekem még egy italt?

India ismét elvörösödött, de más okból, mint az imént. Egy gyors pillantás megerősítette, hogy Khalil figyeli őt.

– Természetesen – válaszolta zavartan. Elvégre Ethan azért fizetett, hogy teljesítse a kívánságait.

– Kér még valaki valamit? – kérdezte a csoporttól.

– Egy sört – mondta egy férfi.

– Nekem is – mondta egy másik.

India összeszorította a fogát, és mosolyogva a bárpulthoz sétált.

– Vannak itt pincérek, akik szívesen elintézik ezt ön helyett – hallotta Khalil behízelt hangját a háta mögött. – Az a fickó miért bánik úgy magával, mint egy cseléddel?

– Én vagyok a kísérője, és ha boldoggá tudom tenni, én is boldog vagyok.

– Gondolja, hogy ilyen egy randevú? – Khalil rosszállóan csettintett a nyelvével. – Micsoda idiótákra pazarolja az idejét!

– Ez enyhe kifejezés – csúszott ki India száján.

– Akkor legyen most az az éjszaka, amikor fütyül az ilyen alakokra.

– Erről már beszéltünk. Nem megyek magával.

– Inkább vele? Vagy mert őszinte voltam a másnap reggelt illetően?
– Egy kicsit mindkettő.
– Nem hiszek magának. Egész este figyeltem. Nincs egy árva szikra maga és a partnere között.
Nem úgy, mint amikor én érek magához.
India nyelt egy. Még soha nem érzett olyat, mint Khalil érintésekor. Nem is beszélve a csókról!
– Bárcsak ne figyelne! – mondta kissé kábán.
Már a férfi pillantásától valósággal felforrt a vére.
– Nem tudom teljesíteni a kívánságát. Amíg ebben a teremben van, nézni fogom. Mert kívánom.
A lány döbbenetesen nézett a férfi szemébe.
– Khalil! – Nyögött fel. – Hagyja abba!
– Még akkor is, ha nyilvánvaló, hogy mindketten ugyanazt akarjuk?
India ezt nem tagadhatta.
– Nem hagyhatom a kísérőmet faképnél olyasvalakiért, akivel most találkoztam először, oké?
Khalil ahelyett, hogy válaszolt volna, átkarolta a lány derekát, és óvatosan elhúzta a pult mellől.
India nem állt ellen.
– Meg kell rendelnem az italokat! – tiltakozott félszíven.
– Italokat? Többes számban? – Khalil halkán káromkodott. – Az egész csoportnak maga hozza az italokat?
– Nem nagy ügy. – India legyintett. – Én ajánlottam fel.
Khalil bosszúsan összepréselte az ajkait, miközben intett egy pincérnőnek.
– Mi a rendelés? – kérdezte parancsoló hangon.
A férfiből sugárzó tekintély egy pillanatra elnémította a lányt.
– India! – sürgette Khalil.
India összeszedte magát, és a pincérnőre nézett.
– Egy pinot noirt és két sört kérek.
– Vigye az italokat annak csoportnak! – tette hozzá Khalil. – Annak az arrogáns szőke férfinak, aki olyan témákról tart előadást, amelyekről fogalma sincs.
India meghökkenve bámult rá. Honnan tudja? Talán volt már szerencsétlensége Ethanhez?
Mielőtt a lány megkérdezhetné volna, a férfi a két, mennyezetig érő ablakhoz vezette, amelyeket elegáns aranyszínű damasztfüggönyök takartak. Biztonsági őrök álltak ott. Akárcsak a több férfi, ők is szmokingot viseltek. India a fülükben lévő kis fejhallgatókról ismerte fel őket.
Egyikük meghajolt, amikor Khalil közeledett, és hátralépett. Egy másik kinyitotta az egyik ablakot, amelyről kiderült, hogy ajtó. Keskeny erkélyre vezetett, amely a magas szállodát körbeölelte. A városra nyíló kilátás lenyűgöző volt.
– Így már jobb – mondta Khalil.
Olyan közel állt a lányhoz, hogy a testük szinte összeért.
India megborzongott. Nem azért, mert fázott, hanem a benne zajló zűrzavar miatt. Khalil levette a zakóját, és átnyújtotta neki.
– Nem maradhatok sokáig – mondta India.
– Miért ragaszkodik annyira a kísérőjéhez? Komoly ez a kapcsolat?
India habozott.
– Nem.
– Biztosan látja, hogy csak az idejét vesztegeti vele.
– Nem tartozik magára.
– Nem?
– Khalil – mondta India. – Úgy tűnik, elfelejtette, hogy még csak most találkoztunk.
– Nem felejtettem el. És azt sem, mennyire várom már, hogy jobban megismerhessem.
– A szexre gondol.
Khalil felnevetett.
– Egy csodás, hosszú éjszakára gondolok.
– Biztos vagyok benne magának ez megszokott, de nekem nem. Talán azt gondolja, hogy én az

a fajta nő vagyok, aki... aki...

– Aki?

Nem tetszett Indiának a férfi csúfondáros mosolya. Kihúzta magát, és hűvösen Khalil szemébe nézett.

– Nem kell gúnyt űznie belőlem.

A férfi arca azonnal elkomolyodott.

– Szó sincs róla! Csak üdítőnek találom az őszinteségét.

Volt valami a tekintetében, amit India nem tudott értelmezni. Büntudat? Megbánás?

– Jöjjön velem! – mondta a férfi nyersen. – Kávézhatunk és beszélgethetünk, ha azt akarja. Nem kell, hogy a szexről szóljon a dolog.

Kizárt, hogy elfogadja ezt az ajánlatot, gondolta India. A kávé nem elég. Sokkal többet akar!

– Csókoljon meg! – csúszt ki a száján.

Khalilt nem kellett még egyszer kérni. Odalépett, és nekinyomta Indiát a téglafalnak. India érezte a férfi kemény izmait. Testének a súlyát. Akárcsak korábban a bárban, Khalil most is mélyen a szemébe nézett, és lassan lehajtotta a fejét, időt adva neki, hogy meggondolja magát. De India már eldöntötte, mit akar. Khalil felé hajolt.

Érezve a lány beleegyezését, a férfi hevesen megcsókolta, amíg India már alig kapott levegőt. A lány viszonzta a csókot, és mindkét karjával átölelte a férfit.

A következő másodpercben Khalil megragadta a lány vékony selyemruhájának szegélyét. Egyik kezével felhúzta az anyagot, míg a másik kezével India csupasz bőrét simította végig. Egyre feljebb és feljebb húzta a ruhát, míg az ujjával elérte a lány csípőjét.

India halkán felnyögött. Azt akarta, hogy teljesen a férfié legyen. A gondolatnak ki kellett volna józanítania, de az ellenkezője történt: erotikus láz kerítette hatalmába, és Khalil azt tett vele, amit akart.

Khalil keze megtalálta India mellét. Megszakította a csókot, hogy szemügyre vegye a lány meztelen testét. Aztán az ajkait az egyik mellbimbó köré zárta, és ügyesen becézgette. India felkiáltott, annyira izgató volt, intenzívebb, mint bármi, amit valaha is érzett. A teste remegett a vágytól.

– Kérlek! – lihegte, hátrahajtotta a fejét, és felnézett az éjszakai égboltra.

– Mondd ki a nevem! – parancsolta Khalil, és figyelmét most a másik mellbimbónak szentelte.

– Kérlek, Khalil!

India nem volt biztos benne, miért könyörög, csak abban, hogy az élete múlhat azon, hogy a férfi meghallja-e.

A szíve tompán kalapált, és a vágy szétáradt az ereiben. Khalilt akarta. Meg kellett kapnia őt.

De ez nem ilyen egyszerű. Ott van Ethan, aki az ügyfele, és ő nem veszítheti el a munkáját.

– Meddig maradsz New Yorkban? – suttogta, miközben a férfi végigsimított a combja belső oldalán, amely olyan közel volt, de mégis túl messze a gyönyör forrásától.

– Miért?

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, a férfi az ajkaira szorította az ajkát. Aztán elengedte a lány ruháját. Bal térdével követelőzően széttolta a lány lábait, aki ösztönösen hozzányomta az ölét, beteljesülést keresve. Amit csak ez a férfi adhat meg neki.

Khalil halkán felnevetett, és kihúzta a kontyából a tűket, hogy hullámos haja a vállára omoljon.

– Holnap este – lihegte India lihegve. – Találkozunk holnap este!

– Nem. Még ma.

– De én...

– Ne mondd, hogy nem lehet!

A férfi hanghordozása jelezte, hogy mindenki engedelmeskedik neki, anélkül hogy megkérdőjeleznék a döntéseit.

– Nem lehet – suttogta India.

– És mégis megteszed... ha azt akarod, hogy lefeküdjek veled.

Abban a pillanatban, hogy Khalil ultimátumot adott, India hátralépett. Hitetlenkedve bámult

a férfira.

– Miért? Miért pont ma?

– Gondolod, eltűröm, hogy egy másik férfival hagyd el ezt a szállodát? – Khalil hangja komoly volt, és ellentmondást nem tűrő. A lány gyomra összeszorult. – Ma este az enyém leszel, India. Nem az övé.

Tudta, hogy a lánynak szabad akarata van, és hogy senki sem formálhat igényt rá. Miután mindent elsöprő vágyat ébresztett benne, most azt akarta, hogy őt válassza. Azt akarta, hogy a India ismerje fel a kettejük közötti különleges köteléket, de az utolsó szó akkor is az övé.

– Hogy képzeled? – India tehetetlenül rázta meg a fejét. – Nem sérthetem meg Ethant.

Khalil szeme résnyire szűkült.

– Aki úgy bánik veled, mint egy pincérnővel, az megérdemli.

India minden kétsége ellenére elmosolyodott.

– Komolyan gondolom. Nem akarom, hogy bárki meglássa, hogy együtt távozzunk a szállodából.

– Rendben. – Khalil megvonta a vállát. – Mondd meg annak a fickónak, hogy rosszul érzed magad, és menj el! Kicsit később követlek.

Igen, ez valóban egy lehetőség. Küldhetne egy bocsánatkérő sms-t Ethannek, és hivatkozhatna hirtelen rosszulletre. Az ügynökség aligha dobná ki emiatt.

– Rendben. – India bólintott, mielőtt meggondolhatta volna magát. – Hol találkozunk?

Khalil úgy mosolygott, mintha tudta volna, hogy ez fog történni.

– A kocsim a szálloda előtt áll. Szólok a sofőröknek.

A hideg futott végig India hátán. Most már nincs visszaút. Tényleg meg fog történni. Ma éjjel – csak ma éjjel – át akarja adni magát a férfinak, aki megígérte, hogy kifulladásig fogja szeretni.

– Rendben. Egy perc múlva találkozunk.

India megfordult, de Khalil megragadta a kezét, ismét közelebb húzta magához, és olyan szenvedélyesen megcsókolta, hogy a lány térdei majdnem megadták magukat.

– Siess! – mondta. – Nem akarok várni.

India besurrant az üvegajtón át a zajos bálterembe. Gyorsan a női mosdó felé vette az irányt, és az ott várakozó New York-i hölgyek mellett az egyik tükörhöz sétált. Aztán mindkét tenyerét az alatta lévő márványlapra helyezte, és a tükörképét bámulta. Az arca élénkpiros volt, a haja pedig kócos. Kizárt, hogy így Ethan elé állhat! Elég egy pillantás, és a férfi rájön, mit tett az imént!

Az ügynökség megadta neki Ethan telefonszámát. Elővette a mobilját a táskájából, és írni kezdett:

Szörnyen sajnálom, de nem érzem jól magam. Nem akartam megzavarni a beszélgetésedet, vagy megkockáztatni, hogy megfertőzzelek. Köszönöm a kellemes estét.

– Mi a fenét keresel itt?

Khalil megvetően nézett a férfira, aki feltette neki a kérdést. Csak most döbbsent rá, milyen régóta vágyott már arra, hogy Ethan megfizessen azért, amit Astriddal tett.

Ökölbe szorította a jobb kezét a nadrágzsebében. Legszívesebben behúzott volna az arrogáns fickónak, vagy kilökte volna a legközelebbi ablakon. India mi a fenét lát benne?

Fogcsikorgatva nézett egykori barátjára, miközben a többiek egymás után elszállingóztak. Nyilván érezték, hogy közeleg a konfrontáció.

– Meghívtak – válaszolta Khalil. – És te? Újabb gazdag örökösnyt keresel, akit tönkre tehetsz?

– Erre nincs szükség – vigyorgott Ethan. – Az unokatestvéredtől kapott járadékkal egy életre biztosítva vagyok. Igazán meg kell köszönnöm, hogy bemutattál minket egymásnak. Te tetted ezt lehetővé számomra.

Khalil fegyelmezett embernek tartotta magát – kivéve, amikor Astridról volt szó.

A lány szülei meghaltak, amikor még csecsemő volt, és a családja befogadta az árvát. Astrid olyan volt neki, mintha a húga lett volna. Bármit megtett volna, hogy megvédje őt – és, mint jelen esetben, hogy bosszút álljon érte.

– Ha nincs ellenvetésed, megkeresem a kíséromet – mondta Ethan, és megfordult.

A vigyora megadta Khalilnek az utolsó lökést.

– Indiára gondolsz?

Ethan egyenes háttal megfordult.

– Honnan tudod... ismered őt?

– Még csak most találkoztunk, de azt tervezem, hogy sokkal jobban meg fogom ismerni.

– Nem mondhatod komolyan.

Ethan a felháborodástól vörösén körülnézett. Ekkor a mobiltelefonja pittyent egyet. Kihúzta a nadrágzsebéből, és leplezetlen dühvel olvasta az üzenetet.

Az a nő sms-ben búcsúzik el tőle?

Khalil elmosolyodott. Ethan hirtelen elvesztette jelentőségét. Kár rá vesztegetni az idejét.

– Valójában nagyon is komolyan mondom – felelte, és előrehajolt. Most világosan látszott, miért nevezi őt a sajtó könyörtelen hercegnek. – Ma éjjel, amikor egyedül alszol, képzeld el Indiát és engem együtt. Hidd el, cseppet sem fogsz neki hiányozni! Erről gondoskodom.